

**Wyrok Sądu Najwyższego
z dnia 27 listopada 1935 r.
sygn. akt II C 1712/35**

- 1) Częste wyjazdy powódki do innego miasta nie mogą stanowić przyczyny rozdziału małżeństwa od stołu i łoża, jeżeli nie udowodniono, by wyjazdy te miały na celu utrzymywanie przez powódkę stosunków z innymi mężczyznami.**
- 2) Nawet bez ponowienia lub uzupełnienia dowodów w przewodzie apelacyjnym, sąd II instancji jest władny oceniać odmiennie od sądu pierwszej instancji wyniki postępowania dowodowego, przeprowadzonego przez ten sąd.**
- 3) Wywody skargi kasacyjnej, w których pozwany zwalcza ocenę dowodową sądu II instancji nie mogą być sprawdzane w drodze kasacyjnej.**

Sąd Najwyższy w składzie:

Przewodniczący	sędzia Sądu Najwyższego M. Stefko
sędziowie Sądu Najwyższego	Z. Bańkowski
	K. Dobrucki

przy udziale protokolanta aplikanta sądowego H. Kasprzyckiego
na posiedzeniu niejawnym dnia 27 listopada 1935 r.

w sprawie Marii z Mleczków Dańcowej przeciwko Józefowi Dańcowi o rozdział
małżeństwa od stołu i łoża i alimenty
po rozpoznaniu skargi kasacyjnej Józefa Dańca na wyrok Sądu Apelacyjnego
w Krakowie z dnia 26 kwietnia 1935 r., sygn. akt II CA 256/35

- 1) skargę kasacyjną oddala,
- 2) przysądza Marii z Mleczków Dańcowej od Józefa Dańca koszty przewodu kasacyjnego w kwocie 76,50 zł.

Uzasadnienie

Pozwany zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego w części, orzekającej wyłączną jego winę w rozdziale małżeństwa i przysądzającej powódce alimenty w kwocie 20 zł miesięcznie, a skargę kasacyjną oparł na obydwu podstawach art. 426 k.p.c.¹

Sąd Okręgowy uznał winę obydwójga małżonków w rozdziale ich małżeństwa. Winą pozwanego według tego wyroku było złośliwe opuszczenie powódki, życie w cudzołóstwie i odmowa alimentowania żony; winą powódki zbyt częste i niepotrzebne wyjazdy z domu do Niepołomic i Krakowa.

¹ Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 listopada 1930 r. – Kodeks Postępowania Cywilnego, Dz.U. 1930 nr 83 poz. 651.

Sąd Apelacyjny uznał tylko wyłączną winę pozwanego.

O ile winą powódki miałyby być jej wyjazdy do sióstr w Niepołomicach i Krakowie, Sąd Apelacyjny słusznie odmówił tej przyczynie doniosłości, zaznaczając, że nie może co do ważności równać się przyczynom, wymienionym przykładowo w § 109 k.c.² Rozprawa nie wykazała i nawet Sąd Okręgowy, który uznał zresztą także winę powódki, nie ustalił, by wyjazdy te miały być na celu utrzymywanie przez powódkę stosunków z innymi mężczyznami.

Do powyższego wniosku prawnego Sąd Apelacyjny nie potrzebował wcale ponawiać dowodów, które przeprowadził Sąd Okręgowy, ale wypada zaznaczyć, że nawet bez ponowienia lub uzupełnienia tych dowodów w przewodzie apelacyjnym, Sąd Apelacyjny na zasadzie art. 411, 250 i 417 k.p.c. był władny ocenić odmiennie od sądu pierwszej instancji wyniki postępowania w tej instancji (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 23 października 1934 r., sygn. akt II C 1666/34, Zbiór Urzędowy Orzeczeń Sądu Najwyższego – Izby Cywilnej z 1935 r., z. V, nr 194).

Ponieważ wyjazdy powódki nie mogą być uznane za ważną przyczynę w znaczeniu § 109 k.c., obojętne są w ogóle odosobnione zeznania świadka Tadeusza Kępy co do ilości tych wyjazdów, a Sąd Apelacyjny mógł te zeznania uznać za niewiarygodne.

Wywody skargi kasacyjnej, w których pozwany zwalcza ocenę dowodową Sądu Apelacyjnego, nie leżą w ramach zaskarżenia z art. 426 k.p.c. i nie mogą być sprawdzane w drodze kasacyjnej.

Pozwany niesłusznie wytyka nierozpoznanie istoty sprawy. Sąd Apelacyjny rozpatrzył bowiem zarzuty, jakie on podniósł w sporze celem wykazania winy powódki w rozdziale małżeństwa, a mianowicie zarzuty co do jej niegospodarności, niedbania o pozwanego, utrzymywania stosunków z obcymi mężczyznami, pisanie do nich listów i kilkakrotnych wzajemnych kłótni, wśród których przychodziło do wymiany obelg, ale bądź uznał je za nieudowodnione, bądź jako niepozwalające na wyprowadzenie niekorzystnych wniosków o winie po stronie powódki.

Alimenty, przysądzone powódce przez Sąd Apelacyjny w kwocie 20 zł miesięcznie, zostają w odpowiednim stosunku do zarobków pozwanego, które on sam podał w wysokości około 90 zł miesięcznie, i dlatego Sąd Najwyższy nie miał powodu do zmiany w tym względzie zaskarżonego wyroku.

Koszty: art. 101 i 109 § 1 k.p.c.

[Przywołane przepisy: art. 101, art. 109 § 1 art. 250, art. 411, art. 417, art. 426 k.p.c., § 109 k.c. z 1811 r.]

² Allgemeines bürgerliches Gesetzbuch für die gesammten deutschen Erbländer der Oesterreichischen Monarchie, Justizgesetzsammlung 1811 nr 946. Oficjalny tekst polski: *Powszechna księga ustaw cywilnych dla wszystkich krajów dziedzicznych niemieckich Monarchii Austriackiej*, Wiedeń 1811, cz. I-III.